

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Jens Thoft (SF):

SF kan ikke støtte Fremskridtspartiets ændringsforslag. Årsagen er, at Fremskridtspartiets ændringsforslag for så vidt angår 67-årige, for så vidt angår folkepensionister, jo rammer en gruppe mennesker, som har meget store spekulationslån, og da der ikke sorteres, og da folkepensionister i forvejen må forventes at være helt ude af forbrugsrenteafgiften med det loft, der trods alt er indført for 1987, kan SF ikke støtte Fremskridtspartiets ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Af hensyn til sammenhængen skal jeg begynde med at svare hr. Jens Thoft.

De mennesker, det her drejer sig om, er typisk folk, der har slidt og slæbt i et langt liv, og som så som følge af landbrugskrisen i begyndelsen af 1980'erne eller som følge af, at det ikke har været muligt at opretholde den lokale købmandsbutik, til trods for at de har slidt og slæbt, jeg er lige ved at sige 40 timer i døgnet, i hvert fald ret mange timer i døgnet, med at arbejde inden for området, eller som følge af, at de har været ramt af sygdom, nu i deres livsaften, hvor de kun har deres folkepension tilbage, ikke kan bevæge sig tilstrækkeligt eller manipulere tilstrækkeligt til, at de kan komme uden om den afgift, som der her er tale om. Så det er en helt forkert skildring af gruppen, hr. Jens Thoft gav, og derfor bedrøver det mig, at SF ikke vil hjælpe dem, der virkelig er de socialt svage stillede her i landet.

Men jeg synes jo nok, at der ud over den enkelthed, den vigtige detalje, som hr. Jens Thoft beskæftigede sig med, er grund til nu at forsøge at gøre status i den fremadskridende strategiske tilbagetrækning, som jo efter bedste 1944-mønster præger regeringen i denne sag.

Det hele startede jo med en stor og flot – jeg var lige ved at sige 21. juni-opmarch – for 2-3 år siden, hvor man kørte løs fra Budgetdepartementets side og hævdede, at vi kan ramme det stigende privatforbrug i Danmark ved at gøre det på den og den måde. Formentlig har Bud-

getdepartementets embedsmænd aldrig så eklatant demonstreret deres totale ukendskab til, hvordan sammenhængene er uden for den lille, velordnede Lyngby-Søllerød-ghetto, som de pågældende lever i, overhovedet uden sans for, hvor problemerne er i Danmark.

Efterhånden som virkeligheden begyndte at indhente den, har regeringen iværksat det ene strategiske tilbagemag efter det andet, hvor man har måttet opgive så den ene skanse, så den anden skanse og så den tredje skanse. Og på den vilde og uskønne flugt, der har præget regeringen i denne sag lige siden eftersommerdagene i 1986, er man altså nu kommet til, at man faktisk forsøger at forsvare de tilbageværende pjuskede positioner i to vidt forskellige skanser.

Det, man har gjort – for at udtrykke det mere lovteknisk – er, at man reelt har opdelt denne katastrofeafgift i to vidt forskellige ting, nemlig det, der gælder for 1987, og det, der gælder for 1988. At begynde at tale om 1989 og 1990 er jo i og for sig lige så fjollet, som hvis man i april 1945 havde talt om, hvordan verdenskrigen skulle udkæmpes i 1946 og 1947, for det er jo helt oplagt, at dette renteaftgiftsvæsen faktisk nu er ved totalt at afgå ved døden.

Men nu er man altså kommet dertil, at man for så vidt angår 1988 siger, at 0,7 pct. af de renteudgifter, der er, skal belægges med denne afgift. Altså med andre ord: 99,3 pct. af renteudgifterne i 1988 går aldeles afgiftsfri, og troen på, at man med de 0,7 pct., som man har tilbage for 1988, på nogen som helst måde skulle ramme de tilfælde, hvor der er tale om det, som hr. Jens Thoft med sin sædvanlige regeringstro slang kaldte de store spekulationsforbrugslån, er i hvert tilfælde aldeles forfejlet. Blandt de 0,7 pct., der er tilbage, vil der i hvert tilfælde overhovedet ikke være et tocifret antal spekulationsforbrugslånsfolk. De har alt, alt for mange brede ladeporte at vandre igennem over i kredsen af de 99,3 pct.

Men hvad angår den anden del, vedrørende 1987-renterne, er man dog immervæk kommet frem til, at man stadig væk opretholder afgiften for omkring 6,5 pct. af renteudgifterne i 1987. Det er altså for disse 6,5 pct., man nu kommer og opkræver skat af renteudgifterne i 1987. Enhver kan sige sig selv, når man ser på de tal, at det bliver en meget tilfældig kommandoraid mod nogle gidsler, for langt, langt de fleste af lånene er jo nu udtrykkeligt lyst i kuld og køn